

Om festtaleindledninger

Festtaleindledningen er den relativt sjældne variant, men den stikker alligevel sit hoved frem med jævne mellemrum – også der, hvor man ikke lige havde forventet at se den. Den har mange øgenavne, fx Skåltalen, Den Store Gulvviolin eller Godhedens Akse-besværgelsen. Med denne indledningstype sætter man en slags godhedsscene eller – for sådan virker det – en godhedsbarriere. Plusord (nogle ville sige bullshit-ord), gerne abstrakte, dænges på hinanden i hastigt tempo.

Se fx denne indledning om fokus på kvalitet i danske daginstitutioner:

De danske dagtilbud har en enestående mulighed for at understøtte børns trivsel, udvikling og læring, så de har et godt børneliv her og nu og en god skolegang senere hen og står bedst rustet til et virksomt og aktivt voksenliv. Dagtilbuddene bør derfor have en kvalitet i top, så de kan understøtte den optimale udvikling hos den enkelte og samtidig skabe et rigt fællesskab for alle børn, så alle er med, og enhver føler sig inkluderet.

Problemet er, at barrieren ikke giver læseren den fjerneste idé om, hvad tekstens ærinde kunne tænkes at være. Man kunne forestille sig en læser, der spurgte: *Hvor skal vi hen, du?* og et svar i omegnen af: *Først skal vi lige høre om alt det gode, vi udvirker ... god, krydret med god og lidt god på toppen.*

I teksten ovenfor er der ingen halmstrå at gribe efter. Handler det om nødvendigheden af statsligt fastsatte minimumsnormeringer for pædagoger? Eller om ny politik for inklusion af udsatte grupper? Eller måske om behovet for at justere læringsmålene for de 3-6-årige? Ingen, der alene har læst ovenstående, aner det. Det bedste bud er: noget med kvalitet i daginstitutioner. Hvilket på sin vis er korrekt. Kvalitet i daginstitutionerne er nemlig *emnet*. Men hvad er *ærindet*?

FESTTALEINDLEDNINGEN er fyldt med besværgelser og andre følelsesappeller. Indledningsfejl, der kan begås af de fleste – ofte for at legitimere og begejstre.

HR-enheder er ofte storproducenter af festtaleindledninger, og ordene fra organisationens strategi-, missions- og visionspapirer har ofte udlængsel – de sniger sig ind i alle mulige dokumenter for at legitimere denne eller hin aktivitet. Men ingen har eneret, og pludselig kan man blive overhalet af it-kontoret, der tager førertrøjen i en festlig opremsning af mål, mens midlerne til at nå disse mål (og dermed oplysningerne om tekstens ærinde) må vente.

Direktionen bør, når it anskaffes, sikre, at vi både fremmer vores mission, vision og forretningsbehov. Nem anvendelse, kosteffektivitet og fleksible løsninger, der overholder loven og prioriterer sikkerheden, bør være i fokus. Samtidig bør rollefordelingen være tydelig, så vi opnå et optimalt samarbejde og sikrer mere effektive it-anskaffelser.

Hvad stod der? Emnet er jo ikke svært at få øje på – det er noget med it-anskaffelser. Men hvad er ærindet?

Festtaleindledninger synes i særlig grad at være fremherskende i enheder, der beskæftiger sig med emner, som vi dårligt kan være imod: sundhed, klima, miljø, økologi, det innovative erhvervsliv, den folkelige idræt, demokratisk deltagelse, tilfredse medarbejdere, de udsatte grupper, svage ældre, små børn, sagesløse dyr etc. Vi går ind for det hele!

...